అక్కపెద్ది వెంకటేశ్వరశర్మ

సృష్టి తిరగబడితే?

అర్ధరాత్రి!

ఒంటిగంటన్నర వేళలో...

భీమ్లీ నుంచి విశాఖ వెళ్ళే తారు రోడ్డు మీద జరజరమని నాగు పాములా మెత్తగా కదుల్తోంది 'ప్రీమియర్ పద్మిని—

జివ్వుమన్పించే చలిగాలి రివ్వున కొడ్తూంటే గ్లాస్ విండోస్‌ని పైకిలిఫ్ట్ చేసింది శకుంతల.

భర్త మెడచుట్టూ మఫ్లర్ చుట్టుకుని సీరియస్‌గా డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. భీమ్లీలో ఆయన ఫ్రెండు పెళ్ళికి వెళ్ళి వస్తున్నారిద్దరూ. వర్షం వచ్చే సూచనల్తో ప్రకృతి బీభత్సంగా మారుతోంది...

చిక్కని చీకట్లో రఘురాం చేతిలో సిగరెట్ మిణుగురు పురుగులా మెరుస్తోంది. కారు కుదుపులకి నిద్ర వచ్చీరాని మత్తైన స్థితి...లో...ఉన్నట్టుండి ఎదురుగా ఓ వేన్ వేగంగా దూసుకొస్తోంది. సైడ్ ఇచ్చినా సరాసరి ఎదురుగా వచ్చి ఆగింది. హెడ్ లైట్స్ ఒక్కసారిగా భగ్గుమన్నయ్. మరుక్షణం బిలబిలమంటూ అరడజనుమంది కారుని చుట్టుముట్టారు.

శకుంతల నరనరాల్లోనూ వణుకు...చెమటలు పట్టేసి భయంతో నాలుక పిడచగట్టుకు పోయింది. కలో...వాస్తవమో తెలిసేలోగానే భర్తని కత్తితో బెదిరించి బ్రీఫ్‌కేస్, వాచీ, ఉంగరాలూ, పర్సూ లాక్కోవడం క్షణాల్లో జరిగిపోయింది.

అప్పుడు స్పష్టంగా చూసింది శకుంతల!

అందమైన మీసకట్టుతో హేండ్‌సమ్‌గా ఉన్న కుర్రాడు—'హేండ్స్ అప్' అన్న పోజులో.

నాలుగు పేటల గొలుసూ, గాజులూ, రింగూ తీసిచ్చింది... ఎక్కడో ఆకాశంలో కస్సుక్కున కొరడాలా ఛెళ్ళుమందో మెరుపు.

"థాంక్యూ..."

—డిస్పర్స్...అంతా మూడు నిముషాల్లో...తడిముద్దలా మిగిలిపోయిన శకుంతల భర్త తట్టి పిలవడంతో ఉలిక్కిపడింది. ఆ ఉలికిపాటు...వణుకై...అది జలదరింపై ఉప్పెనలా శోకంగా బహిర్గతమైంది!

"ఎంత దారుణమైన అతిసున్నితమైన హైవే రాబరీ!"

* * *

—"ఎంత దారుణమైన అతిసున్నితమైన హైక్లాస్ రాబరీ ఇది"—

—ఈ సంఘటనకు సరీగ్గా ఇరవై రెండేళ్ళ క్రితం తన ఫ్రెండు రజని సీరియస్‌గా అంది.

"రాబరీనా...బోష్...సృష్టికి ప్రతిసృష్టి చేసే క్రమంలో మనిషి కనిపెట్టిన నాగరికతా స్వరూపం యిది..."

"కానీ...రాబరీనే...నీమనసునీ, కాన్షస్‌నీ...నీజీవితాన్నీ నీకు నువ్వుగా దొచుకుని దగా చేసుకుంటున్నావు"

తను కసిగా, నిర్లక్ష్యంగా నవ్వింది ...అంది.

"ఐ కేరే పిన్."

* * *

కానీ ఆ నిర్ణయానికి వచ్చాక సరిగ్గా ఏడాది గడిచాక అలా 'కేరేపిన్' అనుకోలేక పోయింది శకుంతల కారణం...జస్ట్ షి ఈజ్ ఎ వుమన్!

ఆ సాయంత్రం బీచ్‌లో ఒంటరిగా కూర్చుంటే మనసు అనుమానాల పుట్ట అయి ఆలోచన్లు మిన్నాగుల్లా తలలెత్తి బుసలుకొడ్తున్నాయి.

క్షణానికో నిర్ణయం...నీటి బుడగలా ఫెటీల్మని తేలిపోతోంది.

ఆ రోజు ఉదయం తండ్రితో జరిగిన సంభాషణ గుర్తొచ్చింది. "నేను బ్రతికుండగా నిన్నెవడూ పెళ్ళాడడు. నేను చచ్చాక ఎవడూ నిన్ను సుఖ పడనీడు. పక్షవాతంతో యిప్పటికే సగం చచ్చిన నన్ను తల ఎత్తుకోనీకుండా చేశావు. ఇంకా ఏం పరువు మిగిలిపోయిందని—దాన్ని కూడా బజార్న పడేయాలని నీ వెంపర్లాట..."

ఆయన గుండెల్లోంచి బాధ అగ్నిపర్వతమై ఫెటీల్మంటోందని తనకు తెలుసు— ఆర్ణవమై నిలువెల్లా ముంచేస్తోంది. తను ఊహించ గలదు. కానీ...కానీ...ఎలా?

ఒక్కసారిగా ఆరూపాన్ని గుర్తుకు తెచ్చుకుంది...అపురూపంగా సృష్టిలోని ప్రేమంతా రంగరించి ప్రేమగా తనలో తానే అనుకుంది.

'బా...బు!'

రెండక్షరాలు...తన ఇరవై రెండేళ్ళ జీవితానికి సవాల్‌గా నిలిచిన సిరికళ్ళు!

కన్నెగానే తల్లిని చేసిన ఆ బుల్లి చేతులు...తన కడుపులో నవమాసాలూ గింగిరాలు తిరిగి గిలగిల్లాడించిన ఆ లేత పాదాలు...ముద్దులొలికే ఆ చిన్నారి మోము...తండ్రెవరో తెలియని ఆ చిన్నారి రూపం...దాన్ని తను శాశ్వతంగా ఉంచుకో కూడదా...కూడదేమో!

—మరోకుంతి ఆ సాయంత్రం నీలినీడల్లో కదిలి తన జీవితం తాలూకు నీలినీడల్ని తుడిచేసుకునే ప్రయత్నంలో అడుగు ముందుకేసింది.

* * *

"నీకు నిజంగా బుద్ధిలేదు. సిగ్గంతకన్నా లేదు...నువ్వేదో ముందడుగేసి విప్లవం లేవదీస్తున్నానని అనుకుంటే అది నీ భ్రమ."

—సింహాచలం కొండ మీద ఆరోజు రజని గడ్డిపెట్టింది. తన ఊహ గురించి చెప్పాక.

"ఛట్...పిరికి దాన్లా వాగకు...నేను అనుకున్నది చేసితీరతాను. కాంప్రమైజ్ అవటం అంటే నాకు అసహ్యం. అసలు థ్రిల్ లేని జీవితం ...ఓహ్ —ఐ హేటిట్..."

"నిన్నూ...ప్చ్...అసలు నిన్నని ఏం లాభం...నీకు తల్లి ఉంటే ఆ విలువ ఏంటో తెలిసి వచ్చేది. నీ నిర్ణయం ఎంత దరిద్రమైందో తిట్టి...కాదు కొట్టి మరీ చెప్పేది..."

"తిట్టీ, కొట్టీ వినిపించటానికి నేనేం పాపాయినికాదు. అయినా తల్లి లేకపోవడం వల్లే 'తల్లిని అయి' ఆ విలువ తెలుసుకుంటా..."

సృష్టికి ప్రతిసృష్టి చేయాలను కోవడం మనిషి భ్రమ. నీ నుదుటి రాత నువ్వే రాసుకుంటే...అప్పుడిక... నువ్వింతాక అన్నావే...'థ్రిల్' అనేదే ఉండదు జీవితంలో నిన్ను దేవుడుకూడా మార్చలేడు"

"నువ్వూ ప్రయత్నించకు...నోర్మూసుకుని ఊరుకో..."

"నేను నోరు మూసుకోకుండా ఉంటే బాగుండేది అనే రోజు నీ లైఫ్‌లో వచ్చి తీరుతుంది. ఇట్సె ఛాలెంజ్..." అని కోపంగా మెట్లు దిగి వెళ్ళిపోయింది.

* * *

"రజని ఛాలెంజ్ చేసి గెలిచింది..."

కొన్నాళ్ళ క్రితమే పెళ్ళయి దూరంగా వెళ్ళిపోయిన స్నేహితురాల్ని తలుచుకుని బాధగా నిట్టూర్చింది శకుంతల.

ఉయ్యాల్లో పిల్లాడు ఉన్నట్టుండి కెవ్వుమన్నాడు. లేచి వెళ్ళి గుండెకు గాఢంగా హత్తుకుంది. ఎంత తృప్తి...ఎంత ఆనందం...మరెంత థ్రిల్...

—ఫెడీల్మని చెంప పగలగొట్టుకుంది...ఏడుపు...కడుపులోంచి ఉవ్వెత్తున తన్నుకొస్తోంది. సాయంత్రం బీచ్‌లో నిర్ణయం తీసుకుంది. రేపటికి ఈ చేతుల్లో ఈ లేత బుగ్గలు ఉండవు.

నిర్ణయం!

ఎంత దారుణమైన నిర్ణయం...తప్పదు...ఆరోజు రజని మాటవిని ఉంటే...ఒక్కసారి తనకు తానుగా రాసుకున్న తన 'ఖర్మచరిత్ర'లో ఏడాదిగా పుటల్ని ఒకటొకటిగా వెనక్కు తిప్పింది.

* * *

అవితను డిగ్రీ చదివే రోజులు...కాలాన్ని బఠానీల పొట్లంలో పోసి మజామజాగా కొరుక్కు తినేసే కాలం!

తను కోరుకుంటే కోతి గెంతులేసేది...కొండమీంచి నేలమీదకి పల్టీలు కొట్టేది.

అప్పటికే కోటికి పడగెత్తబోతూన్న జగన్నాథరావుకి తను ఆరోప్రాణం — ఒకతే కూతురు. తను 'ఊ' అని కనుసైగ చేస్తే నౌకర్లు డాన్స్ చేసే వాళ్ళు—'ఊహూ' అంటే ఉలిక్కిపడి బొమ్మల్లా నిలబడిపోయేవాళ్ళు. కారణం—తను...లేకలేక ఆయన నలభయ్యవపడిలో పుట్టిన పుత్రికా రత్నం...తల్లి పురిట్లోనే ఊపిరి ఆడక చచ్చి పోయింది. గిలగిల్లాడినా గట్టి ప్రాణం తనది—బ్రతికి బట్టకట్టింది.

జగన్నాథరావుగారి తండ్రికి అటూయిటూ ఒక్క మగనలుసూ లేదు. అందుకే జగన్నాథరావుని పెంచుకున్నారు. బిడ్డ వచ్చిన వేళ సిరి కలసి వచ్చింది. వేలు లక్షలయ్యాయి. జగన్నాథరావు హయాం లక్షలకి లక్షల్ని జత చేసింది. అందుకే లేకలేక పుట్టిన ఒక్కపిల్లనీ అపురూపంగా పెంచాడు. కానీ అదే దిగులు...వంశాను గతంగా...మగ బిడ్డలేడు!

తల్లిలేదని మరీ రవ్వల ఉయ్యాల్లో రత్నాల పొత్తిళ్ళ బట్టవేసిన చందాన అబ్బురంగా చూశాడు. అబ్బురం ఎక్కువయితే అతిశయమూ ఎక్కువవుతుంది.

—అని శకుంతల మరో మారు నిరూపించింది.

అదెలాగంటే—

ఓరోజు ఫారిన్ జర్నల్ ఒకదాన్ని లైబ్రరీలో తిరగేస్తుంటే కన్పించింది. 'స్లిట్ సెకండ్'...అంటారే...ఆక్షణం ఆ జంటకళ్ళు విశాలమై రక్కున ఆగాయి.

—అసలు ప్రమాదం అక్కడితో మొదలైంది

హఠాత్‌గా తన కూతురు అమెరికా ప్రయాణం ఎందుకు పెట్టుకుందో అర్థంకాలేదు. జగన్నాథరావుకి. తన ఫ్రెండ్ ఫెలోమినాని చూడాలని పంతం పట్టిన కూతురి కోరికని కాదనా లేకపోయాడు తనూ వెళ్దామంటే ఊపిరాడని బిజినెస్ వ్యవహారాలు...ఇష్టంలేకపోయినా శకుంతలతో ఢిల్లీదాకా వెళ్ళి ఫ్లయిట్ ఎక్కించాడు.

'టాటా' చెప్తూ గాల్లోకి ఎగిరిన తన

హఠాత్తుగా తన కూతురు అమెరికా ప్రయాణం ఎందుకు పెట్టుకుందో అర్థం కాలెదు జగన్నాథరావుకి. తన ఫ్రెండ్ ఫెలోమినాని చూడాలని పంతం పట్టిన కూతురి కోరికని కాదన లెక పోయాడు. తనూ వెళ్దామంటే వూపిరాడని బిజినెస్ వ్యవహారాలు... ఇష్టం లెక పోయినా ఫ్లయిట్ ఎక్కించాడు.

కూతురు ఎగిరి పడేంత ప్రమాదాన్ని అమెరికా నుంచి వెంట పెట్టుకొస్తుందని ఆయన ఏ మాత్రం ఊహించినా ఆఖరి క్షణంలోనయినా ఆ ప్రమాదాన్ని ఆపు చేసే వారేమో!

*　　*　　*

"ఐడోంట్ ఎడ్మయిన్ యువర్ డెసిషన్..." ఇండియాలో రజని చెప్పిన పాతచింతకాయ పచ్చడి డైలాగునే ఫెలోమినా ఇంగ్లీషులో ఏడిస్తే మండుకొచ్చింది శకుంతలకి. 'కేర్ జాట్'అనేసి నిర్లక్ష్యంగా తలెగరేసి కారు డ్రైవ్ చేసుకుంటూ ఒక్కతే వెళ్ళింది.

కేలిఫోర్నియా నగరంలో అతిలద్దిగా ఉన్న ఆమెయిన్ స్ట్రీట్‌లో ఓ భవనం ముందాగింది శకుంతల. ఓ క్షణం తన నిర్ణయం తాలూకు ప్రాస్ అండ్ కాన్స్ గురించి మరో మారు బేరీజు వేసుకుని 'రైట్' అనిపించి డేరింగ్‌గా అడుగు ముందుకు వేసింది.

—స్పెర్మ్ బ్యాంక్'లోకి!

"కృత్రిమ గర్భధారణ కోసం స్పెర్మ్‌ని రిజర్వ్ చేసి ఉంచే స్థానాన్ని స్పెర్మ్ బ్యాంక్ అంటారు. బ్లడ్ బ్యాంక్‌లో వివిధ రకాల గ్రూపుల రక్తాన్ని నిల్వ ఉంచి అవసరమైన వాళ్ళకి వాడతారు. ఆ ఉద్దేశ్యంతోనే కాలిఫోర్నియాలో మిలియనీరు 'రాబర్ట్ గ్రాహం' ఈ స్పెర్మ్ బ్యాంక్‌ను మొదలు పెట్టాడు. వివిధ రంగాల్లో గొప్పగా పేరు పొందిన మేధావుల 'వీర్యాన్ని' అక్కడ భద్ర పరుస్తారు. వివిధ స్థాయిల్లో ఉండే మేధావులకి 'కోడింగ్ ఉంటుంది. ఆ కోడ్ లేబుల్ తాలూకు వివరాల్ని చాలా భద్రంగానూ, గుప్తంగానూ ఉంచుతాయి—" ఆ రోజు లైబ్రరీలో చదివిన వివరాల్ని గుర్తుకు తెచ్చుకున్న శకుంతల తన కోరికని వెల్లడించింది. ఆ సంస్థ తాలూకు ఉన్నతాధికారితో ముఖా ముఖీ మాట్లాడింది. మొదట కాదన్నా శకుంతల బల వంతంమీద ఓ ప్రముఖుని 'స్పెర్మ్'ని వాళ్ళు ఎంతో ఎక్కువ ధరకి విక్రయించారు.

ప్రాసెసింగ్‌లో లిక్విడ్ నైట్రోజెన్‌తో సాలిడ్ స్టేట్‌కు వచ్చిన స్పెర్మ్‌ని చిన్నచిన్న కేప్స్యూల్స్ రూపంలో హేండ్‌బేగ్‌లో వేసుకుని వివరాలు పూర్తిగా నోట్ చేసుకుని 'చెక్' మీద సంతకం చేసింది. కానీ ఆక్షణంలో తన నిర్ణయం ఈ దేశాన్ని ఎంత ప్రమాదానికి గురి చేస్తుందో ఊహిస్తే ఆ కేప్స్యూల్స్‌ని అమెరికా దాటకముందే గాల్లోకి విసిరేసేది. కాని సృష్టికి ప్రతి సృష్టి చేయాలనుకునే శకుంతలకి ఆ విషయంలో అణుమాత్రం ధ్యాసలేదు—అసలా ఊహేరాలేదు.

ఆరు తిరగమడితే తొమ్మిది!

*　　*　　*

ఆ ఉదయం—

విశాఖలో సముద్రుడి అలలు ఒకటొకటిగా యధా ప్రకారమే తరుముకుంటున్నాయి...సిటీ బస్సులు...ఎక్కిదిగే బస్సుల ప్రయాణాలు...దుమ్ముర్రోడ్లు...అంతా మామూలే—అందుకు భిన్నంగా ఓ చిన్ని ప్రమాదం అతి నిశ్శబ్దంగా డాబా గార్డెన్స్ దగ్గర్లోని ఆ భవంతిలో అతి సున్నితంగా జరిగి పోతోంది.

—కళ్ళ ముందు నిలువెత్తు అద్దంలో తన రూపాన్ని తనే చూసుకుని గుండె బ్రద్దలయ్యేలా నవ్వుకుంది శకుంతల!

కుడి బుగ్గ మీది అంతలావు కాయలా ఉబ్బుగా...కంటి రెప్పల్లో కొట్టొచ్చినట్టు కన్పించే తేడా..గోజ్జా గీస్తేనేగానీ ఆగక తామర తంపరలా అచ్చం మగాడికి మల్లే మూతి మీద మొలుచుకొచ్చే గడ్డం—మీసాలూ... ఐదడుగుల ఎత్తూ...అచ్చం ఆడతనాన్ని సూచించే బిగువైన అవయవ సంపదా...బొగ్గులో నూనె కలిపిన వర్ణంలోని వింత మెరుపూ...ఎర్రని కళ్ళూ—తనకు తానే నిద్రలేచిన తోడేలులా అన్పించి కెవ్వుమంది.భయంతో గుండెల్ని అదిమి పట్టుకుంది: భయం బాధలోకీ ఆ బాధ కసిలోకీ మారింది. ఆడా మగా కాని తన రూపాన్ని సృష్టించిన భగవంతుడితో సవాల్ చేసేలా మనసు ఫక్కుమంది.

తన ఈ రూపం ఎన్ని వేలసార్లు తనని పరిహసించి ఈ లోకం పగల బడి నవ్వేలా చేసింది...బయట తిరగడానికి మొదట్లో భయపడే తను ర్రానాను రాటు తేలిపోయి తిరుగుబాటుగా నవ్విన వాళ్ల గూబ పగల గొట్టేది. అలంకరణతో కాస్త అనాకారి తనాన్ని మరుగున పడేయడానికివ్యర్థ ప్రయత్నం చేసేది. నాన్న...తన రూపాన్ని చూసీ ఎలా ప్రేమగా దగ్గరకి తీసేవాడో...కాకి పిల్ల సామెత నిజమేనా?

నవ్వు—నరాలు అణువణువులోనూ తరంగాలై ఫెటేల్మని ఉబికి ఉబికి ఈ సమాజం మీద ఎగరేసిన తిరుగుబాటు బావుటాలా కసిగా నవ్వు!

చూపుడు వేలికీ బొటన వేలికీ మధ్య 'కేప్స్యూల్' మెత్తగా కదుల్తోంది. ట్యూ బీ ఆర్ నాట్టూ బీ...

గోడ గడియారం పదిన్నర కొట్టింది.

శకుంతల రెడీగా అయింది. మెత్తని కుషన్ బెడ్ మీద అంతకంటే మెత్తగా తన చేతిలోని పరికరంతో ఆ కేప్స్యూల్‌ని తన 'సృష్టిభాగం'లోకి దింపేసింది. ఓ నిముషంపాటు ఊపిరి స్తంభించింది. చెమటతో శరీరం ముద్దయి పోతోంది. టెన్షన్...పాప పుణ్యాల సంధి గీత మించి...దూకేసింది.

కేప్స్యూల్ తనలో భాగమై పోయింది!

ఈ తతంగం తాలూకు ఛాయా మాత్రపు ఆలోచనైనా లేని అరవయ్యేళ్ళ ముసలి తండ్రి పక్షవాతంతో పక్కగదిలో నిద్ర పోతున్నాడు.

సరీగ్గా అరగంట తర్వాత—

శకుంతల లేచి నిలబడింది. శరీరం అంతా ఓ విచిత్రమైన ఫీలింగ్‌తో గగుర్పొడిచింది. ఓ వింతైన ఎక్సయిట్‌మెంట్ తాలూకు వైబ్రేషన్ అది!

అప్రయత్నంగా మనసు తను నమ్మని, తను ద్వేషించే, తను దూషించే భగవంతుణ్ణే తలచుకుంది.

"ఈ 'నిశ్శబ్దం' నీకూ నాకూ మధ్యే ఉండనీ...భగవాన్"!

*　　*　　*

కర్మ ఫలాన్ని మనిషి అనుభవించక తప్పదు. అది సాధారణం — కానీ స్వయం కృతంగా 'ఖర్మ చరిత్ర' రాసుకుంటే అది అసాధారణం. సాధ్య సాధ్యాల మధ్య సంభవిస్తుందా అన్న ప్రమాదం రెండ్నెల్లకి అనుమానమై మూడ్నెల్లకి పెనుభూతమై 'కన్‌ఫర్మ్' అయింది.

లేడీ డాక్టరు ఆ మాట చెప్పగానే హుషారుగా ఈల వేద్దామన్నంత ఆవేశం వచ్చింది శకుంతలకి. అప్పటికే ఆ ఆనందం పంచుకో తగ్గ అర్హత ఉన్న ఒంటరి స్నేహితురాలు రజని పెళ్ళయి జంట పిట్టతో తుర్రుమంది.

ఆ రాత్రి నిలువుటద్దం ముందు పొత్తికడుపును ఆప్యాయంగా నిమురుకుంది. ఏదో అనిర్వచనీయమైన్న భావం జరజరా పాకి శరీరం పులకరించింది. తనలో తనే నిశ్శబ్దంగా దాచుకున్న ఈ రహస్యం ఆయుష్షు యింకా ఏడునెలలు!

ఒక్కోరోజూ గడిచిన కొద్దీ రూపు తెలీని వ్యక్తి తాలూకు రూపం తనలో రూపు దిద్దుకుంటోంది. ప్రతి చిన్న కదలికా తనలో వింతైన అనుభూతుల్ని కల్గించేది. ఆ అనుభూతికి సైకికల్ ఎక్స్‌ప్లనేషన్ ఇవ్వడంతో క్షణాలు యుగాల్లా గడిచేది.

చదువు మీద బొత్తిగా శ్రద్ధ తగ్గి కాలేజీ మానేసింది.

మరో మూడు నెలలు గడిచాక మొదటి ప్రశ్న ఈ ప్రపంచాన్నుంచి శకుంతల వినక తప్పలేదు.

'ఎవరీ బిడ్డకు తండ్రి?' అని—

అడిగింది — తన కన్న తండ్రి!

—ఇక దాచడం అనవసరమని మొత్తం చెప్పేసింది. లేవ గలిగే శక్తి ఉంటే ఏం చేసేవాడో గానీ పక్షవాతంలో పడిపోయిన తండ్రి ఈ వార్త విని నిశ్శబ్దంగా రోదించాడు. కూతురి మొండితనం ఆయనకు తెలియంది కాదు. ఫేమిలీ డాక్టరు కూడా బిడ్డ పుట్టడం తథ్యం అని ఫైనల్‌గా డిక్లేర్ చేశాక ఆఖరి ఆశనీ వదులు కున్నాడు. కానీ ఉన్న కాస్త పరువునీ వదులు కోలేదుగా—ఎక్కడో బొంబాయిలో ఉన్న దూరపు బంధువు యింటికి అజ్ఞాత వాసానికి పంపించాడు.

ఆదరణ తక్కువైనా తన దగ్గర ఎక్కువగా ఉన్న డబ్బు అంతకంటే ఎక్కువగా ఎరువు తెచ్చుకున్న ప్రేమని ప్రకటించేది.

పురిటిదాకా తన జీవితంలో తను తీసుకున్న ఈ నిర్ణయం పట్ల ఏనాడూ బాధ పడలేదు శకుంతల.

పురిటిలో మాత్రం తప్పని సరై 'గర్భసంచీ' తీసేసానని డాక్టరు చెప్పాక మాత్రం రవంతగా వణికింది అంతరంగం.

ఏ దేశానిదో, ఏ జాతిదో, ఏ రక్తానిదో, ఏ రూపానిదో కనీసం వివరాలు కూడా చూడకుండా తనలక్కీ నెంబరు కలిసిందని 'ఆరోనెంబరు' కోడ్ ఉన్న స్పెర్మ్ తాలూకు హక్కుని తను కొనుక్కుంది. ఆ జీవాణువు ఇప్పుడు తన కురూపి జీవితంలో భాగమై రక్తంలో రక్తమై పేగు తెంచుకుని మగ పిల్లాడి రూపంగా కెవ్వుమంది తొలిసారిగా!

"ఫ్యూచర్‌లో ఎప్పుడు కావాల్సి వచ్చినా 'ఆరోనెంబరు' కోడ్ వివరాలు మీరు తెలుసుకోవచ్చు."—తను వచ్చేస్తూంటే స్పెర్మ్ బ్యాంక్ అధికారి చెప్పిన మాటలు గుర్తొచ్చి నవ్వుకుంది.

ఎందుకు తెలుసుకోవడం...తన కోరిక తీరింది చాలదూ!

—కానీ చాలదు. తెలుసుకోవడం...ముందు ముందు ఎంత అనర్థానికి దారి తీస్తుందో బిడ్డపుట్టాక కూడా శకుంతల ఊహించనేలేదు.

*　*　*

అప్పటికి రెండు నెలలు గడిచాయి. తండ్రి వచ్చేయమని పదే పదే రాయిస్తున్నాడు. నమ్మకంగా పనిచేసే మేనేజరు రామనాథం ఆధ్వర్యంలో బిజినెస్ సక్రమంగా నడుస్తోంది. మంచంలో ఉండే వీలైనంతగా బిజినెస్ వ్యవహారాలు చూస్తున్నాడు తండ్రి. వెళ్ళాలి.. ఇవాళకాక పోతే రేపైనా వెళ్ళక తప్పదు—రెండు నెలలు కాదు,మరో పదినెలలు గడిచాక అయినా వెళ్ళక తప్పదు. కానీ బాబు....బాబు సంగతే ఎలా?

ఈ ఎలా అన్న ప్రశ్నని కర్ణుణ్ణికన్న రోజున కుంతీదేవి కూడా సరిగ్గా ఇలానే వేసుకుని ఉంటుంది. కానీ... తనుకూడా మరోకుంతికాక తప్పదా? తప్పదు— అన్నట్టు పరిస్థితులు శాసిస్తున్నాయి. తల్లికాకముందు తనలోఉన్న కాఠిన్యం— నిర్లక్ష్యం— తెంపరితనం యిప్పుడు మచ్చుకైనా కనపడవేం... ఎక్కడదీ మార్దవం... మాటలో— ఎక్కడదీ ఆర్ద్రత... గుండెలో... ఈ పొత్తిళ్ళ గుడ్డల పసికందేనా తన రాతిగుండెను కరిగించింది?... నీ నీలికళ్ళ శ్వేతవర్ణ రూపమేనా తన జీవనగతిని మార్చేసింది.

—ఏమయితే అయిందని బొంబాయినించి ఓరోజు ఫ్లయిట్‌లో హైదరాబాద్‌కీ అక్కడ్నుంచి విశాఖకీ రైల్లో వచ్చేసింది. బిడ్డముఖం కూడా చూడలేదు తండ్రి. ఎలా వీడి పీడ విరగడవుతుందా అనే భావాన్నే ఆయనకళ్ళలో తను చూడగలిగింది. నౌకర్లుకూడా డబ్బుకి జడిసినా చెవులు కొరుక్కోవడం మానలేదు. డబ్బుకూడా నోళ్ళు మూయించలేని 'వేల్యూస్'కొన్ని ఉన్నాయని తనకి మెల్లిగా తెలిసి వచ్చింది.

అద్దంలో తన ముఖం చూసుకుంటే తనకే ఆశ్చర్యం!

ప్లాస్టిక్ సర్జెరీతో ముఖంలో వికృతపు ఛాయలు మటుమాయమైపోయాయి. ఉన్న కాస్తలోపం కూడా సరయి తను అందరి ఆడవాళ్ళలానే కన్పిస్తోంది. ఉన్న వక్రత జీవనగతిలో తప్ప రూపంలో లేదిపుడు!

నిర్ణయమా నిర్ణయమా ఎంత దారుణంగా నిర్ణయించావే ఆనాడు?

—రోజూ ఓ యుద్ధమే— కేంద్రంబాబు!

—రోజూ ఓ ఏడుపు— రభస... నౌకర్ల వెక్కిరించే కళ్ళు... తండ్రి కన్నీళ్ళు... నువ్వే... నువ్వే... నువ్వే... అని మొత్తం ప్రపంచం తనని పరిహసిస్తోందన్న ఫీలింగూ... వీటి మధ్య తన నిర్ణయాలనుకునే మూడో నిర్ణయాన్ని పక్కకు పెట్టి చరిత్రకు మరోశాపంగా మిగిలిపోవడానికే నిర్ణయించుకుంది!

'అనాధ శరణాలయం'లో బాబు పేరేంటని అడిగితే తడుముకుంది. తండ్రి పేరేంటంటే 'నెంబర్‌సిక్స్'అంది. ఘొల్లుమని వాళ్ళు నవ్వితే అంతరంగం గొల్లుమని గిరుక్కున బాబుతో సహా తిరిగి వచ్చేసింది.

సంప్రదాయమా... నీ కట్టుబాటు విలువ యింతదా!

ఏమిటి తను చేసిన తప్పు?

సృష్టిక్రమం ఇలాగేసాగాలని ఎవరు నిర్దేశించారు?

తను నవమాసాలూమోసి కన్న బిడ్డని తను పెంచుకోకూడదా?

—'కూడదు'అని మేనేజరు బలవంతంగా తీసికెళ్ళి మరో 'అనాధశరణాలయం'లో చేర్పించి వచ్చాడు. తన యిల్లే తనకి బందిఖానా అయింది. రాయవెల్లూరు తీసుకు వెళ్ళి తండ్రికి కాస్త నయం చేయించుకు వచ్చారు రామనాథంగారు.

మరో ఆరునెలలు గడిచేసరికి 'అసలు' ఏమీ జరగనట్టే అందరూ ప్రవర్తించసాగారు. బిజినెస్ సర్కిల్‌లో మంచి పలుకుబడిఉన్న 'శాంతా ఇండస్ట్రీస్' ప్రొప్రయిటర్ రాజారం కొడుకు రఘురాంతో పెళ్ళి నిశ్చయమైంది. వాళ్ళకు 'అసలు' సంగతి తెలీదో లేక తెలిసీ ఊరుకున్నారో శకుంతలకి తెలియదు.

పీటలమీద కూర్చున్నప్పుడు పందిట్లో ఎవరితాలూకో చంటిపిల్లాడు కెవ్వుమంటే మనసు ఏదోచెప్పలేని బాధతో నిశ్శబ్దంగా మూలిగింది. బాధని కన్నీరుగా బహిర్గతం కానీకుండా తలవంచుకుంది.

'పెళ్ళికూతురికి మహాసిగ్గు'అంది ఆడపడుచు.

ఆనాటితో తన సిగ్గులేని గతానికి సిగ్గుతెర కప్పేసింది శకుంతల!

*　*　*　*

"కర్మణ్యేవాధికారస్తే..." అన్నాడు గీతాచార్యుడు. నీకు నిర్దేశించబడ్డ పనిని నువ్వు నిర్వర్తించి ఫలితాన్ని నాకు వదిలి వేయమన్నాడు. కానీ తనకు నిర్దేశింపబడని 'తనకుగాని పనిని' సక్రమంగా నిర్వర్తించి ఆ అక్రమ శిశువుని లోకం మీదికి వదిలేసినా, రోజూ జ్ఞాపకాలు కొరివి దయ్యాల్లా తరిమేవి.

వీలున్నప్పుడల్లా వెళ్ళి చూసి 'ఆశ్రమం'లో అందరు పిల్లలకీ స్వీట్లు పంచిపెట్టేది. 'నెంబర్ సిక్స్' తాలూకు రూపానికి ఆశ్రమంవాళ్ళు గాంధీ పుట్టిన రోజున చేరాడు కాబట్టి 'గాంధీ'అని నామకరణం చేశారు.

గాంధీకళ్ళు నీలిరంగులో మిలమిలలాడేవి. రెండేళ్ళకల్లా వాడి చురుకుతనం అందరికీ ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించేది. తనకురూపి జీవితానికి ఈ రూపం! ఆరోగ్యంగా తెల్లగా నీలికళ్ళతో ఏశ్వేత జాతీయుడో అన్పించే ఆ పిల్లాడి తల్లి శకుంతలే అంటే ఎవరూ నమ్మేవాళ్ళుకాదు.

మూడోఏడాది వచ్చే సరికి పరిగెత్తేగాంధీ... నిచ్చెనల మీద వ్రేలాడే గాంధీ... బుల్లిబుల్లి పాదాలతో బంతి ఆట వేగంగా ఆడే బాలగాంధీ... కాబోయే ఓ గొప్ప క్రీడాకారుడి ఫోజులో కన్పించేవాడు. బంతి తంతే 'పీలే' లానో చేత్తోపట్టుకుంటే 'పటౌడీ' లానో వుండేవాడు. కానీ గాంధీ పేరున్న వాళ్ళంతా గాంధీలే కాదు.గాడ్సేలూ కావచ్చున్న సంగతి మరో రెండేళ్ళ తర్వాత నిరూపించబడింది.

ఆటలో బంతిని బలవంతంగా లాక్కున్నాడనే కోపంతో తోటి పిల్లాణ్ణి నాలుగేళ్ళ వాణ్ణి నీళ్ళ తొట్టెలో ముంచి చంపేసాడు గాంధీ! దాంతో ఆశ్రమం నిర్వహణ మీద పెద్ద దుమారం లేచింది. గాంధీని బాలనేరస్తుల జైలుకి పంపించారు. శకుంతల ఈ సంగతి తెలిసి వెళ్ళేసరికి గాంధీ జైలు పాలయి పదిహేను రోజులయింది!

*　*　*

ఆ తర్వాత పదిహేడేళ్ళు కాలగర్భంలో కలిసిపోయాయి. భర్త రఘురాం ముభావి. ఎంతో అవసరం వస్తేగానీ తనతో మాట్లాడేవాడు కాదు. ఇన్నేళ్ళ సుదీర్ఘకాలగమనంలోనూ అప్పుడప్పుడూ గాంధీ ఆచూకీ కోసం ప్రయిత్నించింది. బాలల జైలునుంచి రిలీజయిన గాంధీ విశాల ప్రపంచంలోకి వెళ్ళిపోయాడు!

బహిర్గతం చేయలేని బాధ— వెలికిరాని నిట్టూర్పు, పెరిగిపోయే మనస్తాపం.

ఆ మనో వ్యధతో శకుంతల క్షీణించిపోయింది. తండ్రిపోయి పదేళ్ళయింది. పిల్లాడి ఆచూకీ

అంతరాయం

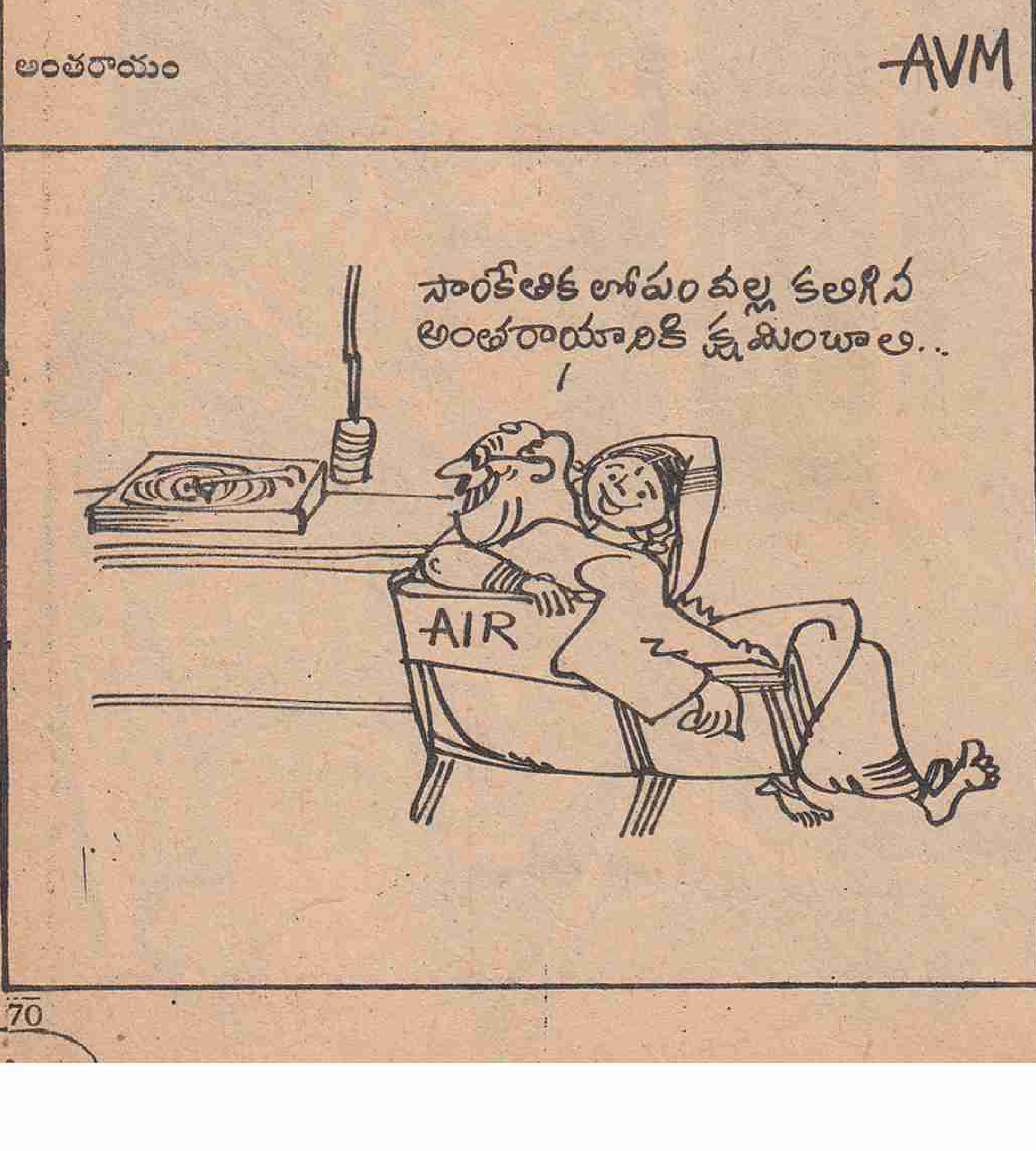

పర్మిషన్

ఏమండి తాలూకాఫీసు కెళ్ళాడు వెంకట్రావు. బయట గుమ్మం దగ్గర ప్యూను లేక పోడంతో సరాసరి ఆఫీసులో కెళ్ళాడు.

"పర్మిషన్ లేకుండా లోపలికి రాకూడదని తెలీదా?" అడిగాడు ప్యూన్, వెంకట్రావుని.

"పర్మిషన్ కోసమే లోపలి కొచ్చాను" చెప్పాడు వెంకట్రావు

—ఎన్. రాజేంద్ర బాబు (ముమ్మిడివరం)